TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2006. gada 26. oktobrī *

Lieta C-371/04

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2004. gada 30. augustā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv Ž. Rozē [*G. Rozet*] un A. Aresu [*A. Aresu*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Itālijas Republiku, ko pārstāv I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz Dž. Albencio [*G. Albenzio*], *avvocato dello Stato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši R. Šintgens [*R. Schintgen*], P. Kūris [*P. Kūris*], J. Klučka [*J. Klučka*] (referents) un Dž. Arestis [*G. Arestis*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tam sekojošo tiesas sēdi 2006. gada 9. martā,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 1. jūnijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, neņemot vērā citā dalībvalstī iegūtu profesionālo pieredzi un darba stāžu Kopienas darba ņēmējam, kas nodarbināts Itālijas civildienestā, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 10. un 39. pants un Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulas (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā 7. panta 1. punkts (OV L 257, 2. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula").

Atbilstošās tiesību normas

2 Regulas 7. panta 1. punktā paredzēts:

"Darba ņēmējam, kas ir dalībvalsts pilsonis, citā dalībvalstī pilsonības dēļ nedrīkst piemērot citādus darba un nodarbinātības nosacījumus kā minētās valsts darba ņēmējiem, īpaši attiecībā uz atalgojumu, atlaišanu un bezdarba gadījumā — atjaunošanu darbā vai atkārtotu pieņemšanu darbā."

Pirmstiesas procedūra

3 Pēc sūdzības saņemšanas Komisija ar 2001. gada 18. decembra vēstuli lūdza Itālijas Republiku informēt to par faktiem attiecībā uz Kopienas pilsoņa situāciju, kurš tāda darba līguma ietvaros, kas to saistīja ar *comitato d'assistenza scolastica italiana* (Itālijas skolas atbalsta komiteja, turpmāk tekstā — "*Coascit*"), pasniedza Francijas valsts skolā un kura iegūto profesionālo pieredzi vai darba stāžu vēlāk neņēma vērā Itālijā. Atbilde uz šo lūgumu netika saņemta.

4 Ar 2002. gada 25. marta un 12. augusta vēstulēm Komisija atkārtoti lūdza Itālijas Republiku informēt to par faktiem attiecībā uz minētā pilsoņa, kā arī citu sūdzības iesniedzēju, kas saskaras ar līdzīgām problēmām par citā dalībvalstī iegūtās profesionālās pieredzes vai darba stāža neņemšanu vērā, situāciju. Vispārēji tā lūdza informāciju par tiesisko regulējumu un Itālijas administratīvo praksi šajā jomā.

5 Nesaņemot atbildi uz šiem lūgumiem, un pēc 2002. gada 19. decembra brīdinājuma vēstules iesniegt savus apsvērumus nosūtīšanas Itālijas Republikai Komisija 2003. gada 15. maijā nosūtīja argumentētu atzinumu, aicinot šo dalībvalsti veikt vajadzīgos pasākumus, lai minēto atzinumu izpildītu divu mēnešu termiņā, skaitot no tā paziņošanas brīža.

6 Uzskatot, ka atbilde uz minēto atzinumu nav apmierinoša, Komisija cēla šo prasību.

Par prasību

7 Savas prasības pamatojumam Komisija izvirza divus iebildumus; pirmais iebildums attiecas uz EKL 10. panta pārkāpumu, bet otrais — uz EKL 39. panta un Regulas 7. panta 1. punkta pārkāpumu.

Par pirmo iebildumu, kas attiecas uz EKL 10. panta pārkāpumu

8 Vispirms ir jāuzsver, ka Tiesa pēc savas iniciatīvas var izvērtēt, vai ir izpildīti nosacījumi, ko prasības sakarā ar valsts pienākumu neizpildi paredz EKL 226. pants (skat. it īpaši 1992. gada 31. marta spriedumu lietā C-362/90 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-2353. lpp., 8. punkts; 2005. gada 27. oktobra spriedumu lietā C-525/03 Komisija/Itālija, Krājums, I-9405. lpp., 8. punkts, un 2006. gada 4. maija spriedumu lietā C-98/04 Komisija/Apvienotā Karaliste, Krājums, I-4003. lpp., 16. punkts).

9 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka pirmstiesas procedūras mērķis ir dot attiecīgajai dalībvalstij iespēju izpildīt tās pienākumus, kas izriet no Kopienu tiesībām, vai lietderīgi norādīt savus aizstāvēšanās pamatus pret Komisijas izvirzītajiem iebildumiem (1988. gada 2. februāra spriedums lietā 293/85 Komisija/Beļģija, *Recueil*, 305. lpp., 13. punkts, un 1995. gada 11. jūlija rīkojums lietā C-266/94 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-1975. lpp., 16. punkts). Šīs procedūras pastāvīgums veido būtisku garantiju, ko attiecīgās dalībvalsts tiesību aizsardzībai vēlas nodrošināt EK līgums. Tikai tad, ja tiek ievērota šī garantija, Tiesa procesā, kas balstīts uz sacīkstes principu, var izlemt, vai šī valsts patiešām nav izpildījusi pienākumus, uz kuriem norāda Komisija (iepriekš minētais rīkojums lietā Komisija/Spānija, 17. un 18. punkts). Brīdinājuma vēstules mērķis it īpaši pirmstiesas procedūras laikā ir definēt strīda priekšmetu un norādīt dalībvalstij, kas ir aicināta iesniegt savus apsvērumus, vajadzīgos faktus, lai sagatavotu tās aizstāvību (2003. gada 5. jūnija spriedums lietā C-145/01 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-5581. lpp., 17. punkts).

10 Šajā lietā 2002. gada 19. decembra brīdinājuma vēstulē netika minēts iebildums, kas attiecas uz EKL 10. panta pārkāpumu.

11 No tā izriet, ka attiecībā uz lūgumu konstatēt, ka Itālijas Republika nav izpildījusi tai ar minēto pantu uzliktos pienākumus, šī prasība nav pieņemama.

Par otro iebildumu, kas attiecas uz EKL 39. panta un Regulas 7. panta 1. punkta pārkāpumu

12 Atsaucoties uz 1998. gada 15. janvāra spriedumu lietā C-15/96 *Schöning-Kougebetopoulou* (*Recueil*, I-47. lpp.), 1998. gada 12. marta spriedumu lietā C-187/96 Komisija/Grieķija (*Recueil*, I-1095. lpp.), 2000. gada 30. novembra spriedumu lietā C-195/98 *Österreichischer Gewerkschaftsbund* (*Recueil*,

I-10497. lpp.) un 2005. gada 12. maija spriedumu lietā C-278/03 Komisija/Itālija (Krājums, I-3747. lpp.), Komisija norāda, ka vienlīdzīgas attieksmes pret Kopienas darba ņēmējiem princips, kas izriet no EKL 39. panta un Regulas 7. panta 1. punkta, nepieļauj, ka dalībvalsts administrācija neņem vērā kāda citas dalībvalsts darba ņēmēja darba periodus līdzīgā darbības jomā, nosakot tādus profesionālās darbības nosacījumus kā, piemēram, atalgojums, pakāpe vai karjera, lai gan šīs dalībvalsts civildienestā iegūtā pieredze tiktu ņemta vērā.

13 Šīs judikatūras izpratnē Itālijas Republika šajā lietā, neņemot vērā citās dalībvalstīs nodarbināto darba ņēmēju, kurus nodarbina Itālijas civildienestā, it īpaši valsts izglītības un veselības nozarē, iegūto pieredzi un darba stāžu, esot pārkāpusi attiecīgās tiesību normas.

14 Turpretī Itālijas valdība uzsver, ka dalībvalsts valsts iestāžu pienākums noteiktiem mērķiem atzīt iepriekšējos darba periodus citā dalībvalstī ir pakļauts diviem kumulatīviem nosacījumiem — pirmkārt, veiktās darbības jomai abās dalībvalstīs ir jābūt līdzīgai un, otrkārt, citā dalībvalstī veiktajai darbībai ir jābūt saistītai ar civildienestu.

15 Tomēr, ja kāda persona, kas savu darbību ir veikusi attiecīgajā valsts sektorā, ir pieņemta darbā, noslēdzot ar to privāto tiesību darba līgumu, nepiedaloties konkursā, otrs nosacījums neesot izpildīts. Atbilstoši Itālijas valdības uzskatam Kopienas darba ņēmēja, kas vēlāk tiek pieņemts darbā Itālijas civildienestā, citā dalībvalstī iegūtas profesionālās pieredzes un darba stāža atzīšana ir pakļauta nosacījumam, ka pieņemšana darbā ir notikusi ar konkursa starpniecību, kā tas ir Itālijas gadījumā.

16 Šajā sakarā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka atbilstoši EKL 39. pantam, ja, pieņemot darbā personālu amatos, kas nav ietverti šī panta 4. punkta piemērošanas jomā, dalībvalsts valsts iestāde paredz ņemt vērā kandidātu iepriekšējo profesionālo darbību valsts pārvaldē, šī iestāde nevar attiecībā uz Kopienas pilsoņiem rīkoties atšķirīgi atkarībā no tā, vai šīs darbības ir veiktas šīs iestādes dalībvalstī vai citā dalībvalstī (skat. it īpaši 1994. gada 23. februāra spriedumu lietā C-419/92 *Scholz*, *Recueil*, I-505. lpp., 12. punkts; iepriekš minēto 2005. gada 12. maija spriedumu lietā Komisija/Itālija, 14. punkts, un 2006. gada 23. februāra spriedumu lietā C-205/04 Komisija/Spānija, Krājumā nav publicēts — Krājums, I-31.* lpp., 14. punkts).

17 Attiecībā uz Regulas 7. pantu ir jāatgādina, ka šis pants tikai īpaši izceļ EKL 39. panta 2. punktā ietverto nediskriminācijas principu specifiskā darba, kā arī nodarbinātības nosacījumu jomā un līdz ar to tas ir interpretējams tāpat kā EKL 39. pants (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Spānija, 15. punkts).

18 No šīs judikatūras kopuma izriet, ka nav pieļaujama atteikšanās atzīt Kopienas pilsoņu, kurus vēlāk pieņem darbā Itālijas civildienestā, veicot līdzīgu darbību, citas dalībvalsts valsts pārvaldē iegūto profesionālo pieredzi un darba stāžu sakarā ar to, ka minētie pilsoņi pirms savas darbības uzsākšanas šīs citas dalībvalsts valsts sektorā nav izturējuši konkursu, jo, kā to savu secinājumu 28. punktā norāda ģenerāladvokāte, visas dalībvalstis pieņem darbā valsts sektorā ne tikai šādā veidā. No diskriminācijas var izvairīties tikai tad, ja ņem vērā atbilstoši vietējiem nosacījumiem darbā pieņemtās personas citas dalībvalsts valsts sektorā veiktus līdzīgus darbības periodus.

19 Turklāt nav nozīmes faktam, ka Kopienas pilsonim, kā, piemēram, tam, kura sūdzību Komisija saņēma kā pirmo šajā lietā, bija ar *Coascit* saistošs līgums, tiktāl, ciktāl netiek apstrīdēts, ka šis pilsonis veica apmācību atbilstoši šādam līgumam Francijas

nacionālās izglītības valsts pakalpojumu ietvaros. Itālijas Republika nav apstrīdējusi, ka attiecīgais pilsonis šo darbību ir veicis atbilstoši Francijas valsts tiesiskajam regulējumam.

20 Tātad nav ņemams vērā neviens no Itālijas valdības izvirzītajiem faktiem, lai attaisnotu minētā pilsoņa citā dalībvalstī iegūtās profesionālās pieredzes un darba stāža atzīšanas neesamību.

21 Šādos apstākļos iebildums attiecībā uz EKL 39. panta un Regulas 7. panta 1. punkta pārkāpumu ir uzskatāms par pamatotu, precizējot, ka attiecībā uz darbu, kas nav ietverts EKL 39. panta 4. punktā, Itālijas valdība, beidzoties argumentētajā atzinumā paredzētajam termiņam, nav veikusi vajadzīgos pasākumus, lai tiktu atzīta Kopienas pilsoņu, kurus vēlāk nodarbina Itālijas civildienestā, citā dalībvalstī iegūtā profesionālā pieredze un darba stāžs.

22 Ievērojot visus iepriekšējos apsvērumus, ir jākonstatē, ka, neņemot vērā profesionālo pieredzi un darba stāžu, ko Kopienas darba ņēmējs, kuru nodarbina Itālijas civildienestā, ir ieguvis, veicot līdzīgu darbību citas dalībvalsts valsts pārvaldē, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti atbilstoši EKL 39. pantam un Regulas 7. panta 1. punktam.

Par tiesāšanās izdevumiem

23 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums galvenokārt ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) neņemot vērā profesionālo pieredzi un darba stāžu, ko Kopienas darba ņēmējs, kuru nodarbina Itālijas civildienestā, ir ieguvis, veicot līdzīgu darbību citas dalībvalsts valsts pārvaldē, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti atbilstoši EKL 39. pantam un Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulas (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā 7. panta 1. punktam;

2) prasību pārējā daļā noraidīt;

3) Itālijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]